

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Prinses Dido en de Rozenprins

Prinses Dido rende zo vaak ze kon weg van haar bedienden. Op een dag, toen ze met haar bedienden door het bos liep, verstopte ze zich achter een boom terwijl zij aan het praten waren. En voordat ze haar konden missen, rende ze een ander pad in en was uit hun zicht.

Toen prinses Dido alleen was, begon ze rond te kijken om te zien of ze bloemen kon vinden. Ze hield namelijk erg van bloemen en mocht ze zelf nooit plukken; dat deden haar dienaren voor haar.

"Ik kan ze nu zelf plukken," zei ze, lachend in zichzelf bij de gedachte dat ze aan de bedienden was ontsnapt, en ze begon alle wilde bloemen te plukken die ze kon vinden, terwijl ze steeds verder het bos in liep.

Toen de zon onderging, bevond prinses Dido zich midden tussen de bomen en struiken. Ze begon zich af te vragen waarom haar dienaren haar niet hadden gevonden en naar huis hadden gebracht. Maar de zon ging onder en de sterren kwamen tevoorschijn, en er kwam nog steeds niemand. Prinses Dido voelde zich moe, ging tussen de bladeren en mossen liggen en viel in slaap.

Toen ze wakker werd scheen de maan en hoewel ze alleen in het bos was, was ze niet bang. Ze dacht dat niemand een prinses kwaad zou doen. Ze draaide zich

om op haar zachte bed, denkend dat ze weer in slaap zou vallen, toen ze iets koude op haar wang voelde. Prinses Dido opende haar ogen breed en ging rechtop zitten. Aan een struik naast haar zag ze een heel klein gouden sleuteltje hangen, aan een draadje dat heen en weer zwaaide en haar gezicht raakte.

"Ik vraag me af waar dit geheimzinnige sleuteltje voor is," zei de prinses. "Ik wou dat ik het wist! Ik weet zeker dat ik iets leuks zal vinden. Ik denk dat ik eens rond ga kijken. Ik ben helemaal niet slaperig meer en de maan is zo helder als de dag."

Prinses Dido zocht overal tussen de struiken en rotsen, maar kon niets vinden. Toen ze net had besloten om weer te gaan slapen, zag ze iets glinsteren in een boom. Er zat een klein sleutelgat waar de sleutel precies in paste.

Ze stak de sleutel in het slot en de boom ging open als een deur. Prinses Dido stapte naar binnen en deed de deur achter zich dicht.

Ze liep over een weg die vlak achter de boom leek te lopen, maar toen ze om zich heen keek, zag ze dat ze helemaal niet in het bos was, maar in een prachtig landschap vol bloemen en hoge bomen. En in de verte zag ze een prachtig kasteel.

Toen prinses Dido bij het kasteel aankwam, zag ze fonteinen en prachtige bloemen groeien. Ook zongen er allerlei soorten vogels in de bomen.

"Ik denk dat ik naar de deur van het kasteel moet gaan en hen moet vertellen wie ik ben," dacht de prinses. "Een prinses zou dat moeten doen, dat weet ik, maar ik zou veel liever in deze prachtige tuin blijven en de vogels horen zingen en naar de bloemen kijken."

Toen de prinses op de deur klopte, deed niemand open, en na een korte tijd wachten deed de prinses de deur zelf open en stapte naar binnen. Alles was stil en ze ging zitten en wachtte.

"Ik denk dat iedereen aan het ontbijten is," dacht de prinses. "Ik wilde dat ik ook iets te eten had. Ik heb geen avondeten gehad en ik heb ook nog niet ontbeten."

"Ja, ik heb echt honger en wil ontbijten," zei prinses Dido, en hoewel ze het niet wist, had ze het hardop gezegd, en terwijl ze dat deed, verscheen er plotseling een tafel naast haar met haar ontbijt erop en een boeket prachtige roze rozen.

"Ik vraag me af waar dit vandaan komt. Ik heb niemand gezien of gehoord," zei de prinses.

Maar ze verwonderde zich er niet lang over; ze had teveel honger. Toen ze klaar was, liep ze door de hal, want als prinses had ze de gewoonte om te gaan waar ze wilde, en omdat ze niemand zag, deed ze dat hier ook.

Maar er was geen kamer die uitkwam in de hal waar ze in zat, dus ging de prinses de trap op, en hier bevond ze zich weer in een grote hal, maar deze was zo mooi dat ze zich verwonderde, want het was een veel mooiere plek dan haar eigen kasteel. De vloer was van opalen en de muren waren hetzelfde; het zonlicht dat door de ramen scheen, zorgde voor de meest wonderlijke kleuren waar het ook viel, en overal in de hal stonden witte rozen, die een heerlijk zoete geur in de lucht verspreidden.

Er was nog een trap, en die ging de prinses op. De trappen waren van zilver, en op de volgende verdieping bevond de prinses zich in een hal van kristal met rozen eromheen; prachtige roze rozen zoals ze nog nooit eerder had gezien.

"Oh, wat zou ik ze graag willen plukken!" zei de prinses terwijl ze van struik naar struik liep, en tot haar verbazing knikten de rozen alsof ze haar wilden vertellen dat ze dat mocht doen als ze dat wilde.

Prinses Dido brak er eentje van de steel, en daarna nog een, en terwijl de rozen nog steeds knikten, plukte ze er meer tot ze haar armen ermee vol had.

Er was nog een trap, deze treden waren van goud. Dus de prinses liep deze op en kwam in een andere prachtige kamer, die blauw was, de kleur van saffieren, en rond deze kamer groeiden rode rozen.

Maar er was nog een trap, en de prinses bleef hier niet lang staan, met haar armen vol met roze rozen. Ze ging de laatste trap op en kwam in een hal terecht vol met rode, roze en witte rozen, maar deze muren waren behangen met zachte grijze zijde en de vloer bedekt met fluweel van dezelfde kleur.

"Oh, wat mooi! Ik wilde dat ik hier tussen de rozen kon wonen," zei ze.

"Dat kan, mijn Prinses van de Rozen," zei een stem, en vanachter een gordijn stapte een knappe prins tevoorschijn, gekleed in een pak van grijs fluweel, met versieringen van zilver en roze.

Hij nam een hoed met een lange roze pluim van zijn hoofd en boog diep voor prinses Dido, die haar rozen had laten vallen en bloosde, met wangen net zo roze als de rozen die zij had laten vallen.

"Dit is mijn kasteel, het Kasteel van de Rozen," legde de prins uit, "en ik heb gezworen dat ik nooit zou trouwen totdat ik een prinses zou vinden die net zo van mijn rozen hield als ik, en jij hebt bewezen dat je dat doet door in mijn hele rozentuin te komen. Anderen zijn hier geweest, maar toen ze in elke kamer alleen maar rozen vonden, kwamen ze nooit naar deze verdieping.

"Achter deze gordijnen is mijn paleis. Deze hallen van rozen zijn slechts een deel van mijn privé-kamers. Blijf je, prinses, of zal ik de feeën roepen om je terug te brengen naar je eigen kasteel?" vroeg de prins.

"Je mag de feeën roepen om het nieuws aan mijn volk te vertellen dat ik in het Kasteel der Rozen zal wonen, bij de Prins der Rozen," zei prinses Dido.

"Maar wie heeft het kleine gouden sleuteltje aan de struik gehangen?" vroeg ze aan de prins.

"Oh! Ik heb de feeën gevraagd om me te helpen een vrouw te vinden," zei de prins. "Zij hebben het daar opgehangen. Want weet je, we zullen in een betoverd kasteel wonen, en ook in het Kasteel van Rozen, dus er zal voor ons alleen maar geluk zijn."